

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **M. H.**, zast. JUDr. Vladimírem Kašparem, advokátem se sídlem Na Poříčí 116/5, Liberec 2, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce**, Ústřední inspektorát, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2013, čj. ČOI 41936/13/O100/2500/13/HI/Št, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 13. 5. 2014, čj. 59 A 80/2013-58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a obsah kasační stížnosti

[1] Napadeným usnesením krajského soudu bylo zastaveno řízení pro nezaplacení soudního poplatku žalobcem (dále jen „stěžovatel“) poté, kdy krajský soud usnesením ze dne 6. 11. 2013 stěžovatele od soudních poplatků neosvobodil a stěžovatel k výzvě krajského soudu (navzdory řádnému poučení o následcích nezaplacení) poplatek nezaplatil.

[2] Stěžovatel podal včasnou kasační stížnosti z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Současně požádal o osvobození od soudních poplatků v řízení o kasační stížnosti.

[3] V kasační stížnosti uplatněné námitky jsou shodné s námitkami kasační stížnosti, kterou stěžovatel prostřednictvím téhož zástupce podal k Nejvyššímu správnímu soudu

proti usnesení krajského soudu ze dne 6. 11. 2013. Dle stěžovatele krajský soud věcně i právně chybně posoudil splnění podmínek pro přiznání osvobození od soudních poplatků.

II. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[4] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že s ohledem na předmět posuzované věci, kterým je kasační stížnost směřující proti usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, netrval na zaplacení soudního poplatku stěžovatelem za řízení o kasační stížnosti, a to z důvodu předejití řetězení řešeného problému (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2007, čj. 9 As 3/2007-77, ze dne 13. 9. 2007, čj. 9 As 43/2007-36, ze dne 19. 7. 2012, čj. 4 Ads 66/2012-22, nebo ze dne 4. 12. 2013, čj. 1 As 138/2013-10).

[5] Pokud stěžovatel brojil kasační stížností proti usnesení krajského soudu o zastavení řízení, přichází zde z povahy věci v úvahu pouze kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení. Nejvyšší správní soud je v takovém případě v řízení o kasační stížnosti oprávněn zkoumat pouze to, zda rozhodnutí krajského soudu a důvody, o které se toto rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem; jeho úkolem není věcně přezkoumávat, zda je žaloba stěžovatele důvodná a zda rozhodnutí žalovaného bylo zákonné či nikoliv.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Stěžovatelem uvedené kasační námitky obsahově směřují proti usnesení krajského soudu ze dne 6. 11. 2013 o nepřiznání stěžovateli osvobození od soudních poplatků; nijak jimi nedošlo ke zpochybnění rozhodovacích důvodů krajského soudu uvedených v napadeném usnesení. Nejvyšší správní soud připomíná, že o těchto námitkách již rozhodoval ve věci sp. zn. 9 As 146/2013 v řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti usnesení krajského soudu ze dne 6. 11. 2013 a věcné posouzení shodných námitek již tedy nemůže být předmětem v nyní projednávané věci (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2012, čj. 4 Ads 66/2012-22, a ze dne 4. 12. 2013, čj. 1 As 138/2013-10).

[8] Nejvyšší správní soud současně konstatuje, že napadené usnesení neshledal nezákonným. Řízení bylo zastaveno poté, kdy stěžovatel soudní poplatek nezaplatil, a to ač byl k jeho zaplacení krajským soudem řádně vyzván i s poučením o následcích nezaplacení; krajský soud rovněž přehledně a srozumitelně v napadeném usnesení vysvětlil svůj postup, jakož i uvedl relevantní zákonná ustanovení [§ 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s.]. Zastavení řízení bylo nevyhnutelným a zákonu zcela odpovídajícím důsledkem vlastního stěžovatelova postupu.

[9] Nejvyšší správní soud pro úplnost podotýká, že kasační stížnost nezasílal žalovanému k vyjádření, neboť pro takový postup neshledal důvod s ohledem na zásadu ekonomie a rychlosti řízení. Případné vyjádření žalovaného by na rozhodnutí o kasační stížnosti nemohlo ničeho změnit.

III. Závěr a náklady řízení

[10] Pro uvedené Nejvyšší správní soud nedůvodnou kasační stížnost dle § 110 odst. 1, věty druhé, s. ř. s. zamítl.

pokračování

[11] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. července 2014

Zdeněk Kühn
předseda senátu